ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Lukačejdy a přísedících Vladislavy Čančurové a Josefa Jahna v hlavním líčení konaném dne 5. února 2015 v Táboře

takto:

Obžalovaný

[redacted]

uznává se vinným, že

v období od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2012 jako jediný společník a jednatel společnosti [redacted] se sídlem [redacted] která byla registrovaná u FÚ pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Soběslavi jako plátce daně z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím, byl odpovědný za finanční a daňové záležitosti společnosti, v tomto postavení v úmyslu vyhnout se úplnému splnění daňové povinnosti, v rámci obchodní činnosti této společnosti, spočívající v obchodování s pohonnými hmotami, vydal v celkem 190- případech v rámci jedné číselné řady dva odlišné daňové doklady (faktury) pod jedním číslem pro dva různé odběratele, do daňové evidence pro účely DPH však zahrnul pouze jeden z těchto dokladů, úhradu za duplicitní doklady nechával posílat na svůj soukromý bankovní účet, takto umožnil svým odběratelům na základě duplicitních dokladům uplatnit odpočet DPH na vstupu, sám však tato uskutečněná zdanitelná plnění do daňové evidence nezahrnul, v důsledku, čehož nebyly zahrnuty do daňových přiznání, čímž zkrátil svou daňovou povinnost konkrétně takto:

za zdaňovací období leden 2010 o 10.838,40 Kč, únor 2010 o 10.546,50 Kč, březen 2010 o 22.368,79 Kč, duben 2010 o 16.788,30 Kč, květen 2010 o 34.427,90 Kč, červen 2010 o 42.686,66 Kč, červenec 2010 o 43.162,52 Kč, srpen 2010 o 45.988,40 Kč, září 2010 o 43.434,80 Kč,

říjen 2010 o 67.870,82 Kč, listopad 2010 o 54.364,98 Kč, prosinec 2010 o 8.676,96 Kč, únor 2011 o 10.640,50 Kč, březen 2011 o 47.229,10 Kč, duben 2011 o 72.607,70 Kč, květen 2011 o 59.938,60 Kč, červen 2011 o 98.969,50 Kč, červenec 2011 o 94.482,90 Kč, srpen 2011 o 99.558,30 Kč, září 2011 o 96.040,10 Kč, říjen 2011 o 115.734,80 Kč, listopad 2011 o 105.951,10 Kč, prosinec 2011 o 48.731,50 Kč, leden 2012 o 24.228,80 Kč, únor 2012 o 45.535,10 Kč, březen 2012 o 47.410,10 Kč, duben 2012 o 70.430,20 Kč, květen 2012 o 86.221,60 Kč, červen 2012 o 51.828,

celkem tak za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2012 zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 1.576.693,80 Kč, tímto svým jednáním způsobil škodu České republice, zastoupené Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Štěpánská 619/28, Praha 1,

tedy

- ve značném rozsahu zkrátil daň,

čímž spáchal

- zločin zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1,2 písm. c) trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 (třicet) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest v v počtu 300 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy v celkové výši 600.000 Kč (šest set tisíc korun českých).

Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku se obžalovanému povoluje uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 50.000 Kč (padesát tisíc korun českých) měsíčně, počínaje 15. dnem měsíce následujícího po právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž se určuje, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, stanovuje náhradní trest odnětí svobody v délce 6 (šest) měsíců.

Odůvodnění:

Dokazováním v hlavním líčení byl prokázán skutkový stav tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozhodnutí. V hlavním líčení byl slyšen obžalovaný, dále byla vyslechnuta svědkyně [redacted] svědci [redacted] a [redacted] a v neposlední řadě byly provedeny též listinné důkazy.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 tr. řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

Obžalovaný spáchání trestného činu popřel a k věci vypověděl, že účetnictví nerozumí, veškeré doklady předával účetní, která jej pro něj vedla, dostávala za to odměnu, proto předpokládal, že je vše tak, jak má být. Faktury vystavoval, ale vždy to bylo v pořádku, dělal to spoustu let„ jak to přišlo, takto psal, na číselnou řadu nekoukal". O čísle účtu na fakturách rozhodoval, peníze si na svůj účet nechal posílat proto, aby tam byl nějaký pohyb, z toho účtu pak ale prováděl nějaké platby, paní účetní o tom, věděla. [redacted] pro něj vykonávala účetní práce asi od roku 2006, měli sepsanou smlouvu, dokonce jej zastupovala při jednání s úřady v souvislosti s prováděním účetnictví. Běžnou lhůtu pro podání daňového přiznání nezná, on to podával do června, p. [redacted] to

pravděpodobně nestihla, on o prodloužení lhůty nežádal, vše nechal na ní. Všechny faktury jí předával, nikdy mu neřekla, že nesouhlasí variabilní symboly a platby, ani jej neupozornila na jiné nesrovnalosti. O vystavení dodatečných daňových přiznání na DPH pro faktury vystavené na společnost [redacted] požádal paní účetní v dubnu, květnu 2012, kdy bylo dodatečné daňové přiznání podáno, neví. O prodeji společnosti začal jednat v květnu 2012, v červnu 2012 ji prodal. Důvodem pro prodej společnosti byly finanční těžkosti, kdy společnosti nebyla zaplacena odebraná nafta. Společnost [redacted] byla vlastníkem závazku, dohodli se, že od něj jeho společnost koupí a dluh bude vyrovnán, vše zařizoval p. [redacted] zástupce p. [redacted] I tato transakce byl nápad p. [redacted] s p. [redacted] se nikdy nepotkal, nedával mu žádné peníze za převod obchodního podílu.

Svědkyně [redacted] k věci vypověděla, že zpracovávala účetnictví pro obžalovaného, do roku 2009 zpracovávala kompletní účetnictví, v roce 2010 zpracovávala podklady pro DPH z podkladů, které jí obžalovaný předával, vystavoval je sám, jen byli domluveni, že faktury za hotové a faktury hrazené převodem měly každé svou číselnou řadu. Dodatečně jí poté přišly dvě faktury, odvedla z nich DPH, i když neseděla číselná řada, obžalovaný jí to odůvodnil tím, že„ je opomněl". Příjmy z podnikání šly na podnikatelský účet, o tom, že by šly na soukromý účet obžalovaného, nevěděla. Pro obžalovaného přestala pracovat, protože neseděla číselná řada, přišly faktury na vysoké částky a následně, když chtěla zkompletovat částky za rok 2010, aby dokončila rok, nemohla takto učinit, neboť neseděly částky na dané faktury dle porovnání variabilních symbolů s výpisem z účtu. Poslední dodatečná daňová přiznání dělala pozdě proto, že jí přišly pozdě faktury. Pro obžalovaného pracovala od roku 2006, na fakturu, nikoli na pracovní smlouvu. Nesrovnalosti zjistila až v roce 2010, kdy dělala dodatečná daňová přiznání, do té doby v pořádku probíhaly i kontroly z celní zprávy a finančního úřadu.

Dále byl k věci vyslechnut svědek [redacted] který uvedl, že pracuje na Finančním úřadu v Soběslavi a prováděl daňovou kontrolu ve společnost [redacted] V roce 2012 se jim daňovou kontrolu zahájit nepodařilo, neboť jednatel, již [redacted] byl nekontaktní. Z výše uvedeného důvodu a také na základě neobvyklého daňového odpočtu se rozhodli doměřit daň na základě pomůcek, tedy náhradním způsobem, který je používán v případě, že daňový subjekt neplní své povinnosti a neprokáže v daňovém přiznání uvedené skutečnosti. Podklady pro doměření daně si opatřili na podkladě dodatečného daňového přiznání, neboť z něj vyplývalo, že některé platby byly poukazovány na soukromý účet obžalovaného, vyžádali si od banky výpis z tohoto účtu a následně i zprávy od osob, které na tento účet zasílaly platby. Ze sdělení dotčených osob pak seznali, že tyto platily na základě vystavených faktur. Z porovnání s dalšími opatřenými podklady od paní [redacted] a podanými daňovými přiznáními pak určili výši dodatečné daňové povinnosti.

Vyslechnut byl i svědek [redacted] který v letech 2010 – 2011 pracoval pro společnost [redacted] jednoho z odběratelů motorové nafty od společnosti [redacted] který uvedl, že si s ohledem na časový odstup již na události příliš nepamatuje. Od společnosti, jíž byl obžalovaný jednatelem, odebíral v průběhu stavby dálnice kolem Tábora naftu pro čtyři nákladní automobily, přesné množství však neví, obžalovaný je však zavážel téměř denně, cca 800 litrů/závoz.

Soud ve věci dále provedl listinné důkazy, z nichž stěžejní byly doklady předložené finančním úřadem, výpisy z účtů, tabulka duplicitních faktur, daňová přiznání, podklady k DPH, účetní deník, kniha výpisů, protokoly o ústním jednání s odběrateli společnosti [redacted] a daňové doklady, které tvoří přílohy těchto protokolů, dále rámcová kupní smlouva a doklady prokazující množství odebrané nafty a formu její úhrady dodavateli společnosti [redacted] a v neposlední řadě též výpisy z obchodního rejstříku a smlouva o převodu obchodního podílu z obžalovaného na nabyvatele [redacted] Z listinných důkazů soud shledal, že obžalovaný byl jediným jednatelem a společníkem společnosti [redacted] jejímž předmětem podnikání bylo provozování sítě čerpacích stanic, velkoobchod a specializovaný maloobchod a

maloobchod se smíšeným zbožím. Jednatelské oprávnění obžalovaného vzniklo dne 20. 12. 2006 a skončilo ke dni 3. 6. 2012, kdy novým jednatelem se stal [redacted] dne 30. 7. 2012 obžalovaný oznámil svým obchodním partnerům změnu názvu společnosti [redacted] na [redacted] z výpisu z obchodního rejstříku však vyplývá, že společnost [redacted] je jiným subjektem, jehož jediným jednatelem a společníkem je opět obžalovaný.

Pro určení rozsahu trestné činnosti je zcela stěžejní tabulka nezaúčtovaných faktur. Neméně významnými jsou pak protokoly z ústních jednání mezi příslušnými finančními úřady a společnostmi Skanska a. s., SILNICE HEJDA s. r. o., Bones s. r. o., Sideline s. r. o., SAT s. r. o., Jam – Bau s. r. o., [redacted] ZEMPR Tábor s. r. o., [redacted] přičemž z těchto protokolů je zřejmé, že výše jmenované společnosti byly odběrateli motorové nafty od společnosti [redacted] přičemž uskutečněné transakce jsou doloženy fakturami, dodacími lístky a dalšími doklady. Úhrada odebrané nafty vždy probíhala na účet uvedený na daňovém dokladu, přičemž na některých z nich byl uveden účet č. [redacted] Ze sdělení GE Money bank vyplývá, že účet [redacted] byl založen [redacted] který byl jeho majitelem, a neomezeným disponentem byla vedle obžalovaného též jeho manželka [redacted] účet byl zrušen ke dni 8. 1. 2013. Z výpisu z tohoto účtu je zřejmé, že platby od výše uvedených odběratelů na tento účet skutečně přicházely a tyto platby odpovídají fakturovaným částkám dle daňových dokladů. Z výpisu bylo dále zjištěno, že z peněžních prostředků na tomto účtu byly dále hrazeny faktury od společnosti DS AMBE a. s., dodavatele společnosti [redacted] za odebranou motorovou naftu. Z protokolu o poskytnutí informací a daňových dokladů, které předložila DS Ambe a. s., je zřejmé v jakém rozsahu odebírala společnost [redacted] motorovou naftu a z porovnání částek uvedených na fakturách a výpisu účtu [redacted] a obžalovaného soud zjistil, v jakém rozsahu probíhaly platby ze soukromého účtu obžalovaného.

Z účetních podkladů, zejm. účetního deníku za rok 2010, podkladů k dani z přidané hodnoty za období leden 2010 až červen 2012 a knihy výpisů z účtu za rok 2010 pak v porovnání s vystavovanými fakturami a daňovými doklady předloženými odběrateli společnosti [redacted] zjistil, v jakém rozsahu byly vydávány duplicitní faktury, a tedy seznal výši způsobené škody, resp. rozdíl mezi daní skutečně odvedenou a daní, která odvedena být měla.

Dále byly provedeny listiny předložené státní zástupkyní při odvolacím řízení, tedy dodatečné platové výměry daně z přidané hodnoty a dále jejich přehledné shrnutí a také trestní oznámení, které podal obžalovaný na [redacted] a pana [redacted] z firmy [redacted] pro trestný čin podvodu. Nelze také opominout osobní výkazy obžalovaného, včetně listin prokazujících jeho majetkovou situaci.

K rozsahu provedených důkazů soud uvádí, že neprovedl obžalovaným navrhovaný znalecký posudek z oboru ekonomie, odvětví vedení účetnictví, neboť tento důkaz považoval za nadbytečný, jelikož výše způsobené škody, resp. neodvedené daně je zcela zřejmá z provedených důkazů, zejména z dodatečných platebních výměrů předložených finančním úřadem a dále z tabulky duplicitních faktur, daňových přiznání, protokolů o ústním jednání s odběrateli společnosti [redacted] a daňové doklady, které tvoří přílohy těchto protokolů a v neposlední řadě též z rámcové kupní smlouvy a dokladů prokazující množství odebrané nafty a formu její úhrady.

Soud dále neprovedl jako důkaz faktury o nákupu nafty, které obžalovaný předložil s tím, že mu je podařilo dohledat. Soud však má vážné pochybnosti o pravosti faktur, a to nejen s ohledem na dobu, kdy je obžalovaný předkládá, ale též s ohledem na předchozí tvrzení obhajoby ohledně skutečnosti, že veškeré účetnictví bylo v souvislosti s prodejem obchodního podílu ve společnosti předáno právnímu nástupci obžalovaného.

Dále soud neprovedl důkaz výslechem svědka [redacted] neboť jeho výpověď je z hlediska prokazování skutkového stavu nadbytečnou. K osvětlení skutkového stavu nemůže s ohledem na dobu spáchání trestné činnosti přinést žádných nových skutečností, neboť funkci statutárního orgánu společnosti [redacted] převzal až 2. 9. 2012, tedy poté, co došlo

k jednání popisovanému v žalobě. Nelze přijmout námitku obhajoby, že svědek [redacted] by předložením účetní dokumentaci, kterou by měla společnost dle platných právních předpisů uchovávat po dobu nejméně pěti let počínajících koncem účetního období, kterého se týkají, přinesl natolik závažný zvrat v dokazování, že by znamenal vyvinění obžalovaného. Z již provedených listinných důkazů je nepochybné, jakým způsobem probíhaly transakce s naftou a je taktéž nasnadě, že obžalovaný musel naftu nakoupit, popř. si ji opatřit jiným způsobem, jakkoli obžalobou naznačovaná možnost odcizení nafty je natolik nepravděpodobná, že tuto možnost považuje soud za vyloučenou.

Soud vzal za prokázané, že obžalovaný v období od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2012 jako jediný jednatel a společník společnosti [redacted] v úmyslu vyhnout se úplnému splnění daňové povinnosti vydal v celkem 190 případech v rámci jedné číselné řady dva daňové doklady pod jedním číslem pro dva různé odběratele, do daňové evidence však zahrnul pouze jeden z těchto dokladů, úhradu za duplicitní doklady si nechal posílat na svůj soukromý účet, takto umožnil svým odběratelům uplatnit odpočet DPH na vstupu sám, však tato uskutečněná daňová plnění do daňové evidence nezahrnul, v důsledku čehož zkrátil svou daňovou povinnost o částku 1.576.693,80 Kč.

Výše popsaný skutkový stav je prokázán zejména listinnými důkazy a výpovědí svědkyně [redacted] jakož i výpovědí obžalovaného. Soud dodává, že svědkyni [redacted] považuje za věrohodného svědka, neboť jakkoli v její výpovědi lze nalézt určité nepřesnosti, nelze uzavřít, jak tvrdí obhajoba, ji tyto nepřesnosti, zejména s ohledem na dobu, která uplynula od uvedeného jednání, zpochybňují pravdivost její výpovědi. Obžalovaný sám uvedl, že faktury vystavoval sám a potvrdil také skutečnost, že si část plateb nechal posílat na svůj soukromý účet i že z tohoto účtu prováděl platby za dodávky motorové nafty společnosti, jíž byl jednatelem. Je zcela zřejmé, že jako jediný jednatel společnosti, tj. jako její jediný statutární orgán, měl odpovědnost nejen za obchodní vedení společnosti, ale i za řádné vedení účetnictví. Z provedených listinných důkazů je nepochybné, že byly vydávány duplicitní faktury, tedy faktury se stejným pořadovým číslem v číselné řadě daňových dokladů, přičemž vždy právě za jednu z těchto duplicitních faktur byla platba uskutečněna na soukromý účet obžalovaného a z tohoto účtu pak byla hrazena také část nákupů. Z výpovědi svědkyně pak vyplývá, že obžalovaného několikrát upozornila na nedostatky ve vedení účetnictví, přičemž se soud domnívá, že i kdyby obžalovaný nebyl výslovně upozorněn na nemožnost duplicitního číslování faktur, tato je zcela jasně patrná i ze samotné povahy číslování, které by v okamžiku, kdy by byly přípustné duplicity, ztratilo smysl. I platby za část dodávek pohonných hmot ze soukromého účtu obžalovaného napovídají závěru, že mu byly známy alespoň základy vedení účetnictví, neboť v opačném případě by byly zřejmé nesrovnalosti na straně příjmů a výdajů. K tomu přispívá i fakt, že finanční prostředky nebyly společnosti nijak vyúčtovány, popř. nebyly na její účet převedeny. Vše tedy nasvědčuje závěru, že jediným důvodem těchto plateb přes soukromý účet obžalovaného nemohlo být pouhé zajištění pohybů na účtu, jak uvádí obžalovaný, ale spíše zastření těchto obchodů, neboť v případě že by se v pohybech na účtu společnosti projevily nákupy komodity, musely by se nutně projevit také na výstupu, resp. být účetně vypořádány, a to tak, že by byly obchodovány anebo by se musely projevit v zásobách, nicméně vždy by„ prošly majetkem společnosti".

Takto provedené obchody s pohonnými hmotami nebyly zahrnuty do daňového přiznání společnosti [redacted] a došlo ke zkreslení účetních podkladů, jak na straně přijatých, tak na straně uskutečněných plnění, přičemž právě rozdíl těchto dvou položek v daném měsíci činil daň z přidané hodnoty. Nelze přijmout závěr obhajoby, že skutečnost, že pohonné hmoty nakoupil taktéž mimo účetnictví společnosti a tedy z nich neprovedl odpočet DPH na straně vydaných plnění, neboť je na místě připomenout, že v případě řádného vedení účetnictví by si mohl případný odpočet provést, nadto předpokladem podnikatelské činnosti je tvorba zisku a i z přiložených faktur je patrné, že k nákupní ceně pohonných hmot obžalovaný připočetl marži a další služby s prodejem spojené (dopravu), soud tedy uzavírá, že se ztotožnil s výpočtem škody tak, jak ji

provedla obžaloba, vycházel přitom z objemu obchodovaných pohonných hmot a daňových přiznání k dani z přidané hodnoty. Nikoli bez významu je také skutečnost, že poté, co obžalovaný svou společnost prodal [redacted] prakticky okamžitě zakoupil obchodní podíl ve společnosti [redacted] jíž je opět jediným jednatelem a společníkem a která se opět zabývá prodejem pohonných hmot a tuto změnu oznámil svým obchodním partnerům jako změnu obchodního jména. Toto také spíše naznačuje snaze obžalovaného změnou vlastnické struktury společnosti [redacted] zastřít svá pochybení, nikoli vyřešit problematickou finanční situaci společnosti.

Obhajoba obžalovaného byla založena na popření jednání, které je mu kladeno za vinu, s odůvodněním, že nebyl znalý vedení účetnictví. Tato obhajoba však nemůže obstát, a jak již bylo uvedeno výše, statutární orgán nese odpovědnost mimo jiné i za vedení účetnictví a této odpovědnosti se nemůže zprostit delegováním na externí subjekt. Ačkoli výše popsaná praxe je poměrně obvyklá, je zcela mylný předpoklad, že tímto je splněna povinnost obžalovaného jako statutární orgánu za řádné vedení účetnictví, neboť tento vždy zůstane odpovědný v rovině kontroly a také poskytnutí součinnosti. Nelze přisvědčit ani názoru obhajoby, že neznalost obžalovaného je možné posoudit v jeho prospěch, neboť tomu muselo být známo, že k výkonu funkce jednatele musí mít alespoň rámcové povědomí o účetnictví, zejména s ohledem na vydávání faktur, tím spíše činil-li tak běžně. Vedle toho je nasnadě, že obžalovaný, s ohledem na skutečnost, že vždy právě jedna z duplicitních faktur byla placena na jeho soukromý účet a že nákupy pohonných hmot pro tyto„ duplicitní obchody" taktéž prošly přes soukromý účet obžalovaného, nikoli přes účet společnosti, a nebyly společnosti nijak vyúčtovány, znal alespoň základy účetnictví a musel si být vědom toho, že svým jednáním poškozuje společnost.

K námitce obhajoby o výši škody soud konstatuje, že provést odpočet daně z přidané hodnoty je právem plátce, nikoli jeho povinností, a lze jej učinit i zpětně, a to ve lhůtě tří let, která počíná běžet od konce zdaňovacího období, v němž byly uskutečněny. Nadto soud podotýká, že podle zákona o dani z přidané hodnoty, zákon č. 235/2004 Sb., je plátce daně také povinen prokázat oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně. Z výše uvedeného vyplývá, že obžalovaný sám svým jednáním zapříčinil nemožnost provedení těchto odpočtů, když výše popsané obchody učinil mimo účetnictví společnosti, a bylo by tedy v rozporu se základními zásadami nejen trestního práva, kdyby soud přisvědčil námitkám obhajoby, že v popisu skutku je nutno zohlednit DPH zaplacenou při nákupu nafty. Postup, při němž by soud vzal v úvahu daň na vstupu odvedenou, by nepřímo částečně legalizoval trestnou činnost obžalovaného, přičemž je na místě podotknout, že účelem ustanovení § 240 trestního zákoníku je zabezpečit řádný výběr daní, přičemž jedním ze způsobů krácení daně jsou právě podvody s DPH, kdy pachatel této trestné činnosti zatajuje obchodní transakce s cílem vyhnout se zaplacení daně z přidané hodnoty. K námitce obhajoby soud podotýká, že nelze ztotožňovat výši„ škody", tedy daně, která má být dle dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty odvedena, se škodou v trestněprávním měřítku, tedy výší zkrácené daně. Na tomto místě považuje soud za vhodné obhajobu upozornit, že dle ustálené judikatury není rozhodnutími finančního úřadu (dodatečnými platebními výměry) při stanovení výše škody vázán, tato rozhodnutí mají povahu listinného důkazu, přičemž k nepřípustnosti zohlednění daně na vstupu se soud vyjádřil již výše. Zohlednění odpočtů daně v dodatečném platebním výměru jsou otázkou právní, nikoli skutkovou, přičemž v tomto ohledu je soud vázán toliko zákonem.

Pro vyloučení veškerých pochybností soud určil výši škody, tedy zkrácené daně, tak, že stanovil, jaké množství nafty bylo prodáno na„ duplicitní faktury" a z toho vypočetl daň z přidané hodnoty, která měla být odvedena, přičemž do výše škody v souladu s výše popsanou argumentací nezohlednil daň na vstupu, neboť její uplatnění je právem, nikoli povinností a plátce daně je povinen tyto daňové odpočty, co do jejich oprávněnosti, prokázat.

K námitce obhajoby, že sám obžalovaný je obětí trestného činu osob, na něž podal trestní oznámení, soud podotýká, že toto jednání není předmětem obžaloby a soud by zcela zjevně

překročil meze totožnosti skutku, pokud by se zabýval dokazováním ohledně skutkového stavu tohoto jednání. Koneckonců i v případě, že by se skutek udál tak, jak popisuje ve svém podnětu obžalovaný, nemělo by to vliv na posuzování trestnosti skutku popsaného v obžalobě, ačkoli velmi pravděpodobně mohly mít vliv na rozhodnutí obžalovaného předluženou společnost prodat. Soud nemíní polemizovat se závěry obhajoby, nakolik byl obžalovaný obětí podvodu, který na něm měl být dle trestního oznámení učiněn, ani s naznačenými tezemi státní zástupkyně, že takto nakoupená nafta byla„ nejasného původu", neboť toto dalece přesahuje toto řízení. K trestnímu oznámení nadto soud uvádí, že si nelze nevšimnout toho, že bylo podáno poté, co byla obžalovanému doručena obžaloba v této trestní věci, a jakkoli nelze dovodit, že bylo podáno účelově, tato skutečnost oslabuje jeho věrohodnost jako důkazu.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že obhajobu obžalovaného hodnotil jako nevěrohodnou a účelovou, neboť je provedeným dokazováním vyvrácena.

Po právním hodnocení výše popsaného skutku soud uzavírá, že obžalovaný spáchal zločin zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1,2 písm. c) trestního zákoníku, neboť ve značném rozsahu zkrátil daň. Škoda, kterou obžalovaný svým jednáním způsobil, v tomto případě značně přesahuje hranici značné škody dle § 138 trestního zákoníku, která je stanovena na 500.000Kč. Obžalovanému pak lze přičíst zavinění minimálně v rovině nepřímého úmyslu, neboť si musel být vědom toho, že jeho jednání může vést a pravděpodobně povede ke zkreslení podkladů pro daň z přidané hodnoty, tedy i k chybnému vyměření daně samé a s tímto následkem pro případ, že nastane, byl srozuměn.

Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud vzal v úvahu kritéria stanovená ustanoveními § 39 trestního zákoníku, přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Přihlédl k poměrům pachatele, jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále přihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného, posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku, a poté dospěl k následujícím závěrům.

Jako polehčující okolnost soud shledal dosavadní řádný způsob života obžalovaného, žádnou další polehčující okolnost však soud neshledal. Obžalovanému naopak přitěžuje rozsah trestné činnosti, neboť takového jednání se dopouštěl po velice dlouhou dobu a také způsobený následek je, co do svého rozsahu, značný, tedy významně zvyšuje společenskou nebezpečnost trestné činnosti. Přitěžujícím je také jednání obžalovaného po spáchání trestného činu, kdy vše nasvědčuje tomu, že se prodejem společnosti jinému subjektu snažil zastřít své jednání, nepodnikl žádné kroky k nápravě, naopak porušil povinnost loajality a s využitím obchodních kontaktů, které získal jako jednatel společnosti [redacted] informoval odběratele o změně názvu ve snaze tyto odběratele„ přetáhnout" k nové společnosti, jíž se stal jednatelem. Se zohledněním výše uvedeného soud však uzavírá, že je na místě ještě uložit trest výchovného charakteru, neboť osoba obžalovaného je osobou, na níž je možno výchovně působit. Rozsah a závažnost trestné činnosti soud zohlednil ve výměře trestu, kdy uložil trest odnětí v trvání třiceti měsíců, tedy při samé horní hranici trestu, který lze uložit jako podmíněně odložený, a v délce zkušební doby, jež byla stanovena ve výměře čtyř let, která je dle pevného přesvědčení soudu dostatečnou k tomu, aby obžalovaný prokázal, že se napravil.

Vedle toho soud uložil obžalovanému též peněžitý trest. Uložení tohoto trestu je na místě, neboť obžalovaný pro sebe získal trestnou činností neoprávněný majetkový prospěch. Počet denních sazeb byl s ohledem na povahu a závažnost trestné činnosti stanoven na 300, tedy zhruba v jedné polovině trestní sazby. Výše denní sazby pak byla stanovena s ohledem na rozsah majetkového prospěchu, který obžalovaný trestnou činností získal, tedy 2.000 Kč. Soud při stanovení výměry peněžitého trestu zohlednil nejen povahu a závažnost spáchaného trestného činu, ale též

majetkovou situaci obžalovaného, přičemž považuje za vhodné zdůraznit, že ačkoli nemovitý majetek obžalovaného je stižen exekucemi a z daňových přiznání za zdaňovací období v letech 2012 a 2013 činil jeho měsíční příjem cca 15.000 Kč, nelze však odhlédnout od skutečnosti, že obžalovaný měl z trestné činnosti finanční prospěch, přičemž soud podotýká, že v tomto případě přihlédl k vynaloženým nákladům na zajištění„ podnikatelské činnosti" obžalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku

b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká

c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci

d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve

t řech vyhotoveních.

Tábor 5. února 2015

Mgr. Veronika Novotná
soudkyně